

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **A. T.**

skazanego wyrokiem łącznym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 17 lipca 2026r.,

wniosku skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu

Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 października 2025 r., sygn.

akt VI Ka 868/25, utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w

Otwocku z dnia 7 marca 2025 r., sygn. akt II K 824/23,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji, wniesionej przez obrońcę na rzecz skazanego A. T. , od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 października 2025 r., sygn. akt VI Ka 868/25, utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 7 marca 2025 r., sygn. akt II K 824/23, podniesiono zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w postaci nienależytej obsady Sądu II instancji. Skazany A. T. złożył wniosek (data wpływu do SN - 30.06.2026 r.), w trybie art. 532 § 1 k.p.k., o wstrzymanie

wykonania zaskarżonego wyroku - do czasu rozpoznania kasacji. W uzasadnieniu stanowiska wnioskodawca wskazał generalnie, że w warunkach izolacji nie ma „należytej opieki medycznej” i „czasowe opuszczenie zakładu karnego mogłoby poprawić jego zdrowie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek złożony przez skazanego A. T. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Instytucja wstrzymania wykonania wyroku ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sama czynność procesowa wniesienia kasacji, nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w orzecznictwie prezentowane jest utrwalone stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i nieodwracalne następstwa. Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku.

W świetle powyższych uwarunkowań, dokonując wstępnej kontroli kasacji wniesionej na rzecz A. T. i nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu tej skargi, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, że w sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Zresztą to wnioskodawca powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi oraz jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Tymczasem w przedmiotowej sprawie wskazanym wymogom nie sprostano, skoro skazany, poza zgłoszeniem przedmiotowego wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku (na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.), nie ujawnił owych szczególnych i jednoznacznych w swej wymowie okoliczności wskazujących, że wykonanie kary przed rozpoznaniem wniesionej skargi, spowodowałoby dla niego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

Ranga afirmowanego w kasacji zarzutu jest niewątpliwie wysoka. Rzecz jednak w tym, że podobnie jak i przy innych uchybieniach, także i w odniesieniu do naruszeń wskazujących na wystąpienie przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., zauważyć należy, iż dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby mieć charakter oczywistości (zob. postanowienia SN: z 15 maja 2024 r., I KK 125/24; z 4 lutego 2025 r., V KK 593/24; z 13 marca 2026 r., I KK 379/25; z 25 czerwca 2026 r., II KK 262/26). Tymczasem taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała, zaś kwestia ewentualnego wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wymaga przeprowadzenia wnikliwej analizy nie tylko akt sprawy, ale także pogłębionych rozważań prawnych i faktycznych w zakresie zarzucanej niewłaściwej obsady Sądu odwoławczego. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji, w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju argumentów, które w sposób wręcz oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiału aktowego sprawy, wskazywałyby na

niebudzącą wątpliwości ich zasadność, a zatem już *prima facie* przekonywałyby o dużym prawdopodobieństwie uwzględnienia kasacji.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Nadto, w doktrynie oraz orzecznictwie od dawna podkreśla się, że instytucja wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia nie może znaleźć zastosowania, gdy jako przesłanki (jak w przedmiotowej sprawie) wskazywane są okoliczności dotyczące sytuacji osobistej strony (np. stan jej zdrowia), rodzinnej, czy majątkowej, gdyż te okoliczności mogą być bowiem powołane we wniosku o odroczenie wykonania kary lub zarządzenie przerwy w jej odbywaniu (zob. D. Świecki [red.], Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2026, art. 532, teza 8; postanowienia SN: 2 kwietnia 2004 r., V KK 70/04, OSNwSK 2004/1, poz.681; z 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22; z 14 lutego 2025 r., IV KK 520/24; z 16 lipca 2025 r., II KK 536/24; z 30 lipca 2025 r., V KK 283/25; z 21 października 2025 r., V KK 439/25). Nie negując zatem trudnej sytuacji osobistej A. T. należy podnieść, że akcentowane we wniosku przesłanki, dotyczące stanu zdrowia skazanego, mogą być wzięte pod uwagę w razie skorzystania z instytucji prawa karnego wykonawczego, jaką jest odroczenie wykonania kary, bądź przerwa w jej odbywaniu.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że na obecnym etapie postępowania brak jest wystarczających podstaw przemawiających za uwzględnieniem wniosku skazanego i zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Niezależnie od decyzji odmownej na obecnym etapie postępowania, Sąd Najwyższy wystąpił do administracji właściwej jednostki penitencjarnej z zapytaniem o aktualny stan zdrowia skazanego. W obecnej chwili Sąd Najwyższy nie dysponuje bowiem żadną informacją, by stan zdrowia skazanego A. T. sprzeciwiał się odbywaniu przez niego kary. W zależności od uzyskanej odpowiedzi zostaną podjęte stosowne czynności w sprawie.

Mając powyższe względy na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.t]